

Prædiken til Påskedag

Matt. 28, 1-8

Jeg husker, hvordan mine bedsteforældre hver dag læste en bestemt side i *Randers Dagblad*, som den lokale avis dengang hed. Det var den side, hvor dødsannoncerne stod. Det fyldte mig i barndomsårene med forundring, at den side var den vigtigste i avisen. Hvorfor læse om alle de fremmede og for mig ligegyldige mennesker.

Nu forstår jeg meget bedre, hvorfor den side i avisen var så vigtig at læse. At læse dødsannoncerne var for min bedstemor og bedstefar en daglig forberedelse til påske. Hver gang der blandt navnene var et kendt navn, - og det var der ofte: et navn på en ven, eller én, der engang var en ven, en gammel nabo, en skolekammerat, en bekendt fra soldatertiden eller højskolen, - hver gang et sådant navn dukkede op, så fik døden sin virkelighed midt i livet! Og det er vel sådan, det er. Så længe vi kun ved, at vi jo alle sammen skal dø, ved det som noget selvfølgeligt, så længe ved vi i grunden ikke noget om døden. Da er døden kun et navn, men ingen virkelighed! Virkelig bliver den først, når dem, vi elsker, dør fra os! Da forstår og fornemmer vi, at en elsket menneskes død betyder, at når låget lægges på kisten, så lukkes der en dør i mit liv, en dør, der før åbnede for en

strøm af liv og glæde, der gjorde mit liv rigere.

Sand kærlighed, sandt venskab kender kun til åbne døre.

Men så læser jeg annoncen i avisen. Min ven er død, og da ved jeg lidt mere om, hvad døden er. Døden er et lys, der slukkes, en dør, der lukkes i, og det liv, jeg lever, er blevet fattigere, fordi der ikke mere kommer nogen til mig gennem den dør! Har man stået ved én af de allerkærestes dødsleje, bliver billedet af den virkelighed så meget stærkere!

Hvad mon kvinderne har tænkt den morgen, hvor de gik til graven? Mon ikke de har tænkt tilbage på deres liv sammen med denne mærkelige mand fra Nazaret?

Han havde fortalt dem om Gud, oftest i billeder, i fortællinger og lignelser. Men det var nu sjældent, at de helt forstod, hvad han mente! De anede, at han med sine ord fortalte om en ny verden, en ny og anderledes virkelighed end den, de kendte. Den virkelighed, han kaldte Gudsriget!

Det rige fik de et glimt af, når han talte om Guds kærlighed og ikke bare lod det blive ved ordene, men hjalp og helbredte de syge. De havde oplevet livet, som det er, sammen med ham, i lys og i mørke, i glæde og i smer-

Redaktion

Sognepræst
Margrethe Dahlerup Koch
Høbrovej 3
6980 Tim
mdk@km.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk

te. De havde både været til bryllup og begravelse sammen med ham.

Men nu var døren til alt det lukket. Jesus var død og begravet, og når de tænkte over det, var der to ting, der for alvor fyldte dem - *sorgen og taknemligheden*. Sorgen over, at alt det, de havde holdt så meget af, nu var forbi. Taknemligheden over at have levet med Jesus og mærket hans kærlighed!

Er det ikke netop de samme følelser, der fylder os, når vi står ved kisten eller graven og skal sige farvel til dem, vi har elsket?

Da kvinderne kom til graven den morgen, der forandrede verden, fik de at vide, at de skulle gå til Galilæa. ”Der skal I se ham”, sagde englen. For kvinderne var Galilæa *derhjemme!* Det betød, at de skulle finde deres opstandne Herre midt i den hverdag, som var deres. I arbejdet, i dagligdagens krav, i glæden og i smerten.

Det betyder, at vi midt i vores sorg, bliver vist tilbage til det liv, vi sommetider helst vil tage fri fra. Men på samme tid får vi altså at vide, at der, at lige der, vil den opstandne være med os og hos os!

Jeg har igennem årene fået lov til at stå ved mange kister og grave. Der er ingen regel for, hvilket ritual præsten skal bruge ved begravelsen/bisættelsen. Kun skal der over enhver kiste lyde ordene:

Af jord er du kommet.

Til jord skal du blive.

Af jorden skal du igen opstå.

Når man som ungt menneske får præstekjolen på og skal stå ved en kiste for første gang, er det en stor trøst at kunne hente råd hos en ældre og erfaren kollega. En sådan kollega havde jeg. Han fortalte mig, at han

igennem sine mange år som præst altid havde læst *Mattæusevangeliets* påskeberetning, fordi der står ordene: ”med frygt og stor glæde”. Jeg læser dem ved kisten, sagde han, fordi sådan har jeg det selv, når jeg tænker på min egen død.

Jeg har læst de samme ord, det Påskeevangelium ved hver eneste begravelse og bisættelse i alle mine år som præst, for akkurat sådan har jeg det selv, når tankerne om min egen livsafslutning melder sig.

Med frygt og stor glæde!

Påskemorgen viser Gud, at hvor han holder ud og holder af, der har døden mistet sin magt. Han lever og er i blandt os og følges med os på vejen til vore kæres grave og til den grav, der venter os selv, og vi skal se ham, som han har sagt det!

Glædelig Påske!

Amen

Jørgen Gleerup

Thorsager

Salmer:

224, 218, 236, 241, 321, 234